

اداره خانی :
مجلس تجار خاندان ۱۲

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *



ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ

ΠΑΤΡΙΔΑΓΟΓΙΑ

Οτι συμβαίνει εις τὰ παιδιά με τοὺς γονεῖς των, τὸ κακόν, τὸ ὀπίθον πολλάκις παθαίνουν τὰ τέκνα, τὰ ὅποια στηρίζονται μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν δόξαν καὶ τὰ πλοῦτη τῶν γονέων των, τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τοὺς λαοὺς, οἱ ὅποιοι στηρίζονται μόνον εἰς τὴν προηγουμένην δόξαν τῆς πατρίδος.

Καὶ οἱ λαοὶ εἶναι παιδιά. Καθὼς σεις ὡς ἄτομα ἀνήκετε εἰς τοὺς γονεῖς σας, τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ λαοὶ ὡς σύνολον ἀνήκουν εἰς τὴν πατρίδα.

Παρατηρεῖται, λοιπόν, καὶ εἰς τὴν περιστασιν αὐτὴν ὅ,τι γίνεται καὶ εἰς τὴν προηγουμένην.



Ὅταν ἡ πατρίς εἶναι ἐνδοξος, ὅταν ἔχη ὀπισθὲν τῆς μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν, γεμάτην ἀπὸ λαμπρὰ κατ'ορθώματα, ὅταν τὸ παρελθόν τῆς εἶναι ἔξοχον καὶ θαυμαστόν, τότε οἱ σύγχρονοι λαοὶ τῆς, γοητευμένοι ἀπὸ τὴν δόξαν τῶν ἀρχαίων προγόνων των, ροφῶσι τὸν λιθανωτὸν ἐκείνων καὶ... κάρνουν καθὼς τὰ παιδιά τῶν πλουσίων: δὲν ἐργάζονται διόλου διὰ τὴν σημερινὴν εὐημερίαν των καὶ διὰ τὴν σύγχρονον δόξαν τῆς πατρίδος.



Εἶναι φραῖον ἐν εὐγενέσι παρελθόν. Εἶναι πραγματικῶς μία ἠθικὴ πρώτη τάξεως ἱκανοποίησις, ὅταν εἰς πολίτης ἔχη τὸ εὐτύχημα, ἀναγινώσκων τὴν παλαιὰν δόξαν τῆς πατρίδος του, νὰ εὕρῃ εἰς αὐτὴν τὰς μεγαλειτέρας ἀρετάς, νὰ τὴν

βλέπῃ καὶ τὴν ἐκτιμᾷ ὡς πρόδρομον τοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἐπιστημονικὸν φωστῆρα, ὡς καλλιτεχνικὸν παράγοντα πρώτης γραμμῆς.

Εἶναι ἀληθῶς ὑπάτη εὐδαιμονία νὰ αἰσθάνεται τις, ὅτι ἐκείνο, ποῦ δὲν κατάρθωσαν νὰ τὸ κάρνουν εἰκοσιπέντε αἰῶνες, κατὰ τὴν ἀπωτάτην ἐποχὴν τὸ ἐδημιούργησεν εἰς Φειδίαν, εἰς Αἰσχύλον, εἰς Ἀριστοτέλην.

Εἶναι γλυκύτερον συναίσθημα νὰ βλέπῃ κάποιος, ὅτι ἡ φιλολογία, ἡ ποίησις καὶ ἡ τέχνη βαίνουν ἀκόμη εἰς τὰ ἴχνη τὰ ἀρχαία ἐκεῖνα καὶ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί του ὁμολογοῦνται καὶ σήμερον εἰς φωστῆρας τηλαυγείας.



Ἄλλο πρέπει, ἀρὰ γε, κάποιος νὰ σταματήσῃ εἰς ἐδῶ: πρέπει νὰ ἀρκεσθῇ εἰς τὸν θαυμασμόν καὶ εἰς τὴν ἐπανάστασιν;

Ὁχι, βέβαια.

Ἡ δόξα ἡ ἀρχαία τῆς πατρίδος, καθὼς καὶ ἡ εὐγένεια τῶν γονέων, πρέπει νὰ μᾶς δώσῃ τὴν συναίσθησιν τῶν μεγάλων, τῶν σοβαρῶν καθηκόντων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἔχωμεν. Εἶναι καθῆκόν μας νὰ ἐργασθῶμεν. Ἡ δόξα τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Πλάτωνος δὲν θὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς ἀνυψώσῃ, ἀν ἡμεῖς ὡς λαός, ὡς κοινωνία, καταστῶμεν νομάδες ἀπολίτιστοι, κακοὶ συντελεσταὶ τῆς προόδου, ἀνίκανοι νὰ κερδίσωμεν τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων. Θὰ συμβῇ μάλιστα κατὰ ἄλλω διόλου τὸ ἀντίθετον.

Ἡ δόξα τῶν ἐκείνη ἡ ἀρχαία, ἀντὶ νὰ μᾶς ἀνυψώσῃ, θὰ μᾶς ταπεινώσῃ, καὶ ἀντὶ νὰ μᾶς δοξάσῃ, θὰ μᾶς ἀτιμάσῃ.

Πῶς αὐτό;

Ἀπλοῦστατα. Οἱ ἄλλοι, οἱ ξένοι λαοί, θὰ συγκρίνουν ἐκείνους με ἡμᾶς καὶ θὰ εὕρισκόμεθα ἀπὸ τὴν σύγκρισιν ἐκείνην νάνοι, ἐνῶ ἐκεῖνοι — οἱ πρόγονοί μας — ἦσαν γίγαντες.



Ἡ ἱστορία, λοιπόν, τῆς πατρίδος καὶ ἡ δόξα τῆς δὲν μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ τὴν ἐργασίαν. Μᾶς ἐπιβάλλει μάλιστα μεγαλειτέραν, καθὼς καὶ ἡ παλαιὰ ἀδοξία τῆς πατρίδος δὲν προσάπτει ἀτιμίαν εἰς τὰ τέκνα τῆς.

Ἐνθυμεῖσθε μίαν χαριτωμένην ἀρχαίαν σκηνὴν;

Κάποιος πολίτης ἐνδόξου ἀρχαίας πολιτείας κατηγορεῖ καὶ περιέπαιξεν ἕνα Σκύθην, διότι ἀνήκεν εἰς ταπεινὴν καὶ ἀδοξον πατρίδα.

Καὶ ὁ Σκύθης τοῦ ἀπήνησεν:

— Ἄν εἰς ἐμὲ ἡ μόνη προσβολὴ εἶναι ἡ πατρίς, σὺ δὲ εἶς τὴν προσβολὴ τῆς πατρίδος σου.

Τί σημαίνει;

Οὐδὲν ἄλλο, εἰμὲν, ὅτι πρέπει νὰ θεωρῶμεν καθῆκόν μας, ὅπως ἐργαζόμεθα ὡς ἄτομα, ὡς πολῖται, νὰ φερώμεθα πρὸς ὠραία ἰδανικά, νὰ εἶμεθα εὐσταθεῖς καὶ τίμιοι, ἐνάρετοι καὶ σοβαροί, ὄχι μόνον διὰ νὰ εὐημερήσωμεν ὡς ἄτομα, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ δοξάσωμεν τὴν πατρίδα.



Τί εἶναι, ἄλλως τε, ἡ πατρίς, παρὰ μία μεγάλη οἰκογένεια, με τὰ μέλη τῆς ὁποίας συνδεώμεθα με τοὺς ὠραίους καὶ μεγάλους δεσμοὺς τοῦ αἵματος, τῆς θρησκείας, τῆς γλώσσης, τῆς καταγωγῆς καὶ τῶν παραδόσεων;

ΦΟΙΒΟΣ



'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' ιδιαιτέρου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδόμενον εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
, τὸ ἐξωτερικὸν > > > Φρ. 20

Δι' ἐγγραφαὶ κρηνηλιγρόνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 2 ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΚΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ

— Είναι πολύ κακὸν ἐλάττωμα ἡ λαιμαργία· αὕτη καταστρέφει τὴν ὑγίαν καὶ πολ-
λάκις φέρει εἰς φοβερὰς ἐξαιτελισμούς. Ὁ
λαιμαργὸς δὲν γνωρίζει ἀξιοπρέπειαν καὶ θὰ
ἔλθῃ πολὺ συντόμως ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν
ὁποίαν θὰ τιμωρηθῇ καὶ θὰ προσβληθῇ.

Αὐτὰ ἤκουε σχεδὸν κάθε ἡμέραν ἡ μικρὰ
Ἄννα, ἡ ὁποία πραγματικῶς εἶχεν αὐτὸ τὸ
ἐλάττωμα, ἀλλὰ ἡ ὁποία δὲν ἔνοουσε νὰ τὸ
ἀφήσῃ.

Ἡ λαιμαργία τὴν εἶχε κυριεύσει καὶ τὴν
παρέσυρε· ποῦ; ἀγνωστον.

Ἡ μικρὰ Ἄννα ἦτο κόρη καλῶν καὶ τι-
μίων χωρικῶν, ποῦ ἔμενον εἰς ἓν ἀπὸ τὰ
περίχωρα τῆς πόλεως· ἦτο ἕνδεκα εἰδῶν κόρη
καὶ οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ.

Ἦτο, ἄλλως τε, καλὴ κόρη, ἂν ἐξαιρέσῃ
κίνας· τὸ μοναδικὸ ἐλάττωμα, ποῦ εἶχε· νὰ
εἶναι λαιμαργός.

Πολλάκις ἡ λαιμαργία τῆς τὴν ἔφεραν
ἀσθενείας καὶ ἠναγκάζετο ἡ μικρὰ Ἄννα νὰ
πέσῃ εἰς τὸ κρεβάτι καὶ νὰ παίρῃ φάρμακα.

Ἡ μητέρα τῆς μικρᾶς εἶχε τὴν ἀδυναμίαν,
δοάκις κατέβαιναν εἰς τὴν πόλιν, νὰ φρον-
τίσῃ νὰ παίρῃ διὰ τὴν κόρην τῆς μερικὰ
γλυκύσματα.

Ἡ περιποίησις αὕτη τῆς μητρὸς διατη-
ροῦσε τὴν μικρὰν Ἄνναν εἰς τὸ ἐλάττωμά
τῆς ἐκεῖνο.

Ἄν τὴν ἄρινον μόνην, διὰ νὰ προσέξῃ τὸ
φαγητόν, τὸ ὁποῖον ἐπῆνετο εἰς τὴν φωτιά,

ἔτρωγε τὸ μισό, προτοῦ ἀκόμη ψηθῇ ὅλος
διόλου.

Ὁ πατέρας τῆς εἴξευρεν, ὅτι ἡ λαιμαρ-
γία εἶναι ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον παρασύρει
πολλάκις τὰ παιδιά εἰς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν
κλοπὴν.

Πολλάκις τὴν εἶχε τιμωρήσει, ἀλλ' ἡ μη-
τέρα τῆς μικρᾶς Ἄννης ἦτο πολὺ ἐπιεικής.
Ὅταν ἡ μικρὰ ἔκλαιε καὶ ἐζητοῦσε συγγνώ-
μην, ἡ μητέρα συνεικνεῖτο καὶ ἐκάμπτετο, ὁ
δὲ πατέρας, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκά
του, ἠναγκάζετο νὰ παραβλέψῃ καὶ τοιοῦτο-
τρόπως ἡ μικρὰ Ἄννα ἔπαιρνε πάλιν θάρ-
ρος.

Ἐξ ἄλλου, ἡ μητέρα εἶχε τὴν κακὴν συνή-
θειαν νὰ κρύπτῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τὰς ἀτα-
ξίας καὶ τὰ σφάλματα τῆς κόρης τῶν. Αἴ-
φνης, δὲν εἶχε μάθει, ὅτι τὴν εἶχε πιάσει
πολλὰς φορές νὰ κλέπτῃ ἡ Ἄννα ὀπωρικὰ ἀπὸ
τοὺς γειτονικοὺς κήπους. Τοῦ τὸ εἶχε κρύψει,
διὰ νὰ μὴ τὸν λυπήσῃ, διότι εἴξευρε πόσον
τίμιος καὶ πόσον ἀσθηρὸς ἦτο.

Μίαν ἡμέραν κάποια γειτόνισσα ἐφώνησε
τὴν Ἄνναν νὰ προσέξῃ τὸ μικρὸ τῆς, ποῦ
ἦτο μόλις ὀκτὼ μηνῶν. Ἐκεῖνη θὰ ἐπήγα-
νεν εἰς τὸν ποταμὸν νὰ πλύνῃ ἀσπρόρροχα.
Ἡ Ἄννα ἦτο πολὺ ὀποχρωστικὴ καὶ κορίτσι
μὲ καλὴν διάθεσιν· δι' αὐτὸ ἐδέχθη. Ἐπῆρε
τὸ μωρὸ εἰς τὰ γόνατά τῆς καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ
τραγουδῇ ἓνα εὐμορφὸ τραγουδάκι, διὰ νὰ
τὸ διασκεδάσῃ.

Ἄλλ' ἐνῶ ἔκαμνεν αὐτὸ, ἡ Ἄννα παρετή-
ρησεν, ὅτι εἰς τὴν φωτιάν ἦτο μία χύτρα
καὶ ἔβραζεν. Ἀπὸ τὴν χύτραν ἐκεῖνην ἐβγαίνε
μία ὀραία εὐωδία. Ἡ περιέργειά τῆς καὶ ἡ
λαιμαργία τῆς τὴν ἐκέντησαν. Ἡθέλησε νὰ
ἰδῇ τί ἦτο μέσα εἰς τὴν χύτραν καὶ εἶδεν, ὅτι
βράζονεν μέσα εἰς τὸ πετμέζι ὀραία ἐρείκια.
Ἐπειδὴ ἡ κόρη ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὰ
βρασμένα ἐρείκια, εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν
νὰ τὰ δοκιμάσῃ. Ἐν τούτοις, ἔλεγε μὲ τὸν
ἑαυτὸν τῆς, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ,
ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγγίσῃ τὸ γέφυμα τῆς γυ-
ναικὸς ἐκεῖνης, χωρὶς τὴν ἀδειάν τῆς καὶ χω-
ρὶς νὰ εἶναι ἐκεῖνη ἐδῶ.

Ἄλλ' ἡ λαιμαργία τῆς Ἄννης ἦτο πειδὸ
δυνατὴ ἀπὸ τὴν σκέψιν τῆς καὶ τὴν ἐκάλει
νὰ δοκιμάσῃ. Ἡ λαιμαργία μάλιστα τὴν
ἔκαμε νὰ εὐρίσκη καὶ δικαιολογίας.

— Πῶς, ἔλεγε μὲ τὸν ἑαυτὸν τῆς, μὲ δύο-
τρία ἐρείκια, ποῦ θὰ πέρω, τάχα θὰ κατα-
στραφῇ τὸ γλύκισμα τῆς γειτόνισσάς μας!

Ἐπῆρε τότε τὸ κοχλιάριον, τὸ ὁποῖον
ἦτο κοντὰ εἰς τὴν χύτραν. Τὴν στιγμὴν ὁμοῦ
ποῦ τὸ ἐβύθιζε μέσα, διὰ νὰ πάρῃ ἐρείκια,
ἤκουσεν ἀπὸ μέσα τῆς μίαν φωνήν, ἡ ὁποία
τῆς ἔλεγε, ὅτι ἐκεῖνο, ποῦ θὰ ἔκαμνεν, ἦτο
ἔγκλημα καὶ ὅτι εἶναι τὸ ἴδιο εἶτε κλέψῃ
κάνεις πολὺ, εἶτε κλέψῃ ὀλίγο.

Τότε ἡ κόρη ἤρχισε πάλιν νὰ τραγουδῇ
καὶ νὰ χορεύῃ τὸ μικρὸ, διὰ νὰ διασκεδάσῃ
τὸν ἑαυτὸν τῆς. Ἄλλ' ἡ εὐωδία τῶν ἐρεί-
κιῶν, ποῦ ἔβραζαν, τὴν ἐκέντησε περισσότε-
ρον, τόσοσιν πολὺ, ὥστε ἡ κόρη δὲν κατώρθωσε
ν' ἀντισταθῇ.

Ἐπῆρε τὸ κοχλιάριον, τὸ ἐβύθισε μέσα εἰς
τὴν χύτραν, ἔλαβεν ὅσα περισσότερα ἤμπο-
ροῦσε καὶ τὰ ἔβραzen ἔμπρὸς εἰς τὸ στόμα
τῆς. Τότε ἤρχισε νὰ τὰ φουσᾷ, διὰ νὰ τὰ
κρούσῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἀκριβῶς ἤκουσε
τὰ βήματα τῆς οἰκοδεσποίνης, ἡ ὁποία ἐπέ-
στρεφεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν.

Ἡ μικρὰ Ἄννα, ἀντὶ νὰ ἀφήσῃ τὰ ἐρεί-
κια εἰς τὴν χύτραν, τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα
τῆς, ἔθεσε γρήγορα-γρήγορα τὸ κοχλι-
ριον εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἔσκέπασε τὴν
χύτραν.

Ἡ Ἄννα ἔδωσε τὸ μικρὸ εἰς τὴν μητέρα
του καὶ ἔτρεξε βιαστικῶς στίτι τῆς, χωρὶς νὰ
ἀπαντήσῃ εἰς τὴν γειτόνισσα, ἡ ὁποία τῆς
ἐφώνησεν:

— Ἄννα, μὴ φεύγεις· ἔλα, θὰ φάγῃς
μαζὶ μας· ἔχω καὶ ὀραία ἐρείκια μὲ πετμέζι.
Σὺ τ' ἀγαπᾷς τόσοσιν! ἔλα, λοιπόν, μείνε!

Ἄλλὰ ἡ Ἄννα δὲν ἔστρεφε διόλου τὴν
κεφαλὴν, διότι τὰ ἐρείκια, τὰ ὁποία ἐκράτει
μέσα εἰς τὸ στόμα τῆς, τὴν ἔκαιαν τόσοσιν,
ὥστε ἔκλαιεν.

Ἐφθασε στίτι τῆς κατακόκκινη ἀπὸ τὸν
πόνο, ἔκτυσεν ἀμέσως τὰ ἐρείκια καὶ ἐγέ-
μισε κατόπιν τὸ στόμα τῆς κρού νερό, διὰ νὰ
τὸ δροσίσῃ. Ἄλλὰ τὸ καύσιμον ἦτο πολὺ
δυνατό· τῆς εἶχε πειράξῃ τὸν οὐρανίσκον
καὶ τὴν γλώσσαν.

Ἡ μητέρα τῆς, ἀφοῦ τὴν ἐπέπληξε, τὴν
ἔβαλεν εἰς τὸ κρεβάτι καὶ εἶπεν εἰς ὄλους,
ὅσοι ἐρωτοῦσαν, ὅτι ἡ Ἄννα εἶχε πυρετόν.
Αὐτὸ, ἄλλως τε, ἦτο καὶ ἡ ἀλήθεια.

Ἡ μικρὰ λαιμαργὸς ἔμεινε τέσσαρας ἡμέ-
ρας χωρὶς νὰ εἰμπορῇ οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ
ὀμιλήσῃ, καὶ περισσότερον ἀπὸ μίαν ἑβδο-
μόδα ἐπέραςε μόνον μὲ τὸ γάλα.

Ἡ μικρὰ Ἄννα παρεκάλεσε τὴν μητέρα
τῆς νὰ μὴ εἰπῇ τίποτε εἰς τὸν πατέρα τῆς,
οὔτε εἰς ἄλλον κανένα. Αὐτὸ τὸ πάθημα τὴν
ἐντρόπιασε τόσοσιν, ὥστε διορθώθη ἀμέσως.

Ἄν καὶ ὁ πόνος δὲν τὴν ἐβασάνιζε πολὺ,
μολαταῦτα ὑπέφερε περισσότερον, διότι ἐφο-
βεῖτο, μήπως μαθευθῇ ἡ αἰτία.

Ἡ μικρὰ Ἄννα ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι
λαιμαργὸς καὶ, ἐπειδὴ εἶχε μάλιστα καὶ ἄλλος
ἀρετᾶς, δι' αὐτὸ ἐγένετο καλὴ καὶ ἀγαπητὴ
κόρη.

(Miss Z. Cazraud)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΩΝΟΣ



* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

συνέχεια ἀπὸ σελ. 315

— Ἐπίσης καὶ τὸ δειπνὸν μας ! προσέθε-
σεν ὁ Σερβῆς, ὁ ὁποῖο; ἔσκυψε πρὸς τὴν
ὀπήν.

— Ἄν εἶναι πραγματικῶς ἐδῶ κάποια
ζῶα, θὰ τὰ κάμωμεν νὰ ἔβγουν, χωρὶς νὰ
ξοδεύσωμεν ὄλοι καὶ ἓνα κομμάτι μολύβι.

— Καὶ μὲ πειρὸ τρόπο ; ἠρώτησεν ὁ Βέμπ.

— Σὺν ἀνάφωμεν φωτιά.

Ἐπὶ τὸν γύρω ἐκεῖ ξηρὰ ξύλα καὶ
θάμνοι ἐμάζευσαν μερικὰ ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ
Βίλκοξ τὰ ἤναψεν, ἀφοῦ τὰ ἔφεραν εἰς τὴν
ὀπήν τῆς φωλεᾶς ἐκείνης. Μετὰ δύο λεπτά
ἐφάνησαν μερικὰ τροκτικά, τὰ ὁποῖα προσ-
παθοῦσαν μκταίως νὰ φύγουν. Ἦσαν εἶδος
κονίλων, τοὺς ὁποῖους τὰ παιδιὰ ἐκτύπησαν
μὲ τὰς ἀξίνας των καὶ ὁ Φᾶν συνεπλήρωσε
τὸ κυνήγι.

— Ἴσὸν κρέας γιὰ ἓνα θαυμάσιον ψητό !
εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Ἀναλαμβάνω νὰ τὸ παρασκευάσω,
εἶπεν ὁ Σερβῆς, ὁ ὁποῖος ἐπιλοτιμειτο νὰ
ἐκτελέσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχιμαγείρου.
Ἰσχυρότερον ἀπὸ ὄλιγον θὰ τὸ ἔχετε !

— Εἰς τὸν πρῶτόν μας σταθμὸν, ἀπήν-
τησεν ὁ Γόρδων.

Ἐχρησίευστο ἡμίσεια ὥρα, διὰ νὰ ἐξέλθουν
τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ δάσος ἐκεῖνο τῶν θάμνων.
Ἦσαν αὐτῶν ἡ ἀκτὴ ἦτο μὲ ἐκτεταμένην
ἄμμον λεπτὴν.

Καθὼς ἐσημείωνεν ὁ χάρτης, εἰς ἀπὸ
τοὺς χειμάρρους ἐχόντες εἰς τὴν λίμνην.

Ἀκριβῶς δὲ εἰς τὴν ἐκβολὴν του τὰ
παιδιὰ ἔφθασαν περὶ τὰς ἑνδεκα π. μ., ἀφοῦ
ἐκίνησαν ἐξ ἡλίας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς
των.

Ἐστάθμευσαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, παρὰ
τὸν κορμὸν ἑ ὁ πεύκου. Ἦναψαν φωτιά
μεταξὺ δύο μεγάλων πετρῶν καὶ μετ' ὀλί-
γον δύο κόνικλοι, ἀφοῦ ἐκαθαρίσθησαν ἀπὸ
τὸν Σερβῆ ἔψήνοντο εἰς ὠραίαν φωτιά. Ὁ
Φᾶν ἐσυντρόφευε τὸν Σερβῆ, ὁ ὁποῖος ἐφρόν-
τιζεν, ὅπως τὸ ψητό γυρίζεται καλὰ στὴν
σοῦλα.

Ἐγευμάτισαν μὲ καλὴν ὄρεξιν, χωρὶς νὰ
παραπονέθων καὶ πολὺ μὲ τὰ πρῶτα μαγει-
ρικὰ δοκίμια τοῦ Σερβῆ. Τὸ κυνήγιον τοῦ
ἐφθασε καὶ δὲν ἐλήφθη ἀνάγκη νὰ ἐγγίσουν
τὰ; προμηθείας, τὰς ὁποῖας εἶχαν πάρει
μαζὶ των ἀπὸ τὸ σπήλαιον, ἐκτός ἀπὸ τὸν
διπυρρίτην, τὸν ὁποῖον ἐχρησιμοποίησαν ὡς
ψωμί. Ἐκαμαν δὲ καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἀκόμη
οἰκονομίαν, διότι τὸ κρέας ἦτο ἀφθονον καὶ
ἀρωματισμένον.

Ἀφοῦ ἐχόρτασαν, ἐσηκώθησαν καὶ διέδη-
σαν μικρὸν χειμάρρον. Τὸν ἐπέρασεν μὲ τὰ
πόδια καὶ δὲν ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ χρησιμο-

ποιήσωσι τὴν ἀπὸ καουτσούκ βάρκα, ποῦ
εἶχον πάρει μαζὶ των.

Ἡ ἀκτὴ τῆς λίμνης ἐγένετο ἐπὶ μᾶλλον
καὶ μᾶλλον τελματώδης, καὶ δι' αὐτὸ τὰ
παιδιὰ ἠναγκάσθησαν νὰ βαδίζουσι διὰ τοῦ
δάσους, μὲ τὸν σκοπὸν πάντοτε νὰ διευθυ-
θοῦν πρὸς ἀνατολάς, εὐθύς ὡς ἡ κατάστασις
τοῦ ἐδάφους θὰ τὸ ἐπέτρεπεν.

Εἰς τὸ δάσος τὰ αὐτὰ δένδρα, μεγαλο-
πρεπῆ καὶ ὠραία. Πολλὰ εἶδη πουλιῶν ἐπε-
τοῦσαν ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί καὶ ἐσκορπιζον
τὸ ἄσμα των. Ἐπὶ πλέον, ἐπήρασαν ἀρκετὰ
θηράματα, τόσα, ὅστε ὁ Γόρδων δὲν κατώρ-
θωσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Δόνιφαν νὰ πυροδο-
λήσῃ δύο-τρεις φορές κατ' αὐτῶν.

Ἐπροχώρησαν ἀρκετὰ, ὅτε εὐρέθησαν πρὸ
δευτέρου χειμάρρου· ὁ χειμάρρος αὐτὸς εἶχε
πλάτος σαράντα περίπου ποδῶν.

Ἦτο ἐν ρεῦμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐχύνοντο
τὰ νερά τῆς λίμνης εἰς τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεα-
νόν.

Τὰ παιδιὰ, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ στα-
ματήσωσι, ὠνόμασαν τὸν χειμάρρον ἐκεῖνον
Ποταμὸν σταθμοῦ.

Ἐπρόκειτο νὰ περάσωσι ἐκεῖ τὴν νυκτιὰ
των καὶ προητοίμασαν τὰ καθέκαστα. Ὁ
Σερβῆς εἶδει πάλιν τὴν μαγερικὴν ἱκανό-
τητά του καὶ ὄλοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι·
ἄλλως τε, εἶχον περισσοτέραν ἀνάγκην
ὄνου, διότι ἦσαν πολὺ κουρασμένοι. Ἦνα-
ψαν μίαν μεγάλην φωτιά καὶ τὰ παιδιὰ,
ἀφοῦ ἐσκεπάσθησαν μὲ τῆς κουβέρτες των,
ἐκοιμήθησαν. Ὁ Βίλκοξ καὶ ὁ Δόνιφαν ἠγρύ-
πνησαν διαδοχικῶς ὅλην τὴν νύκτα, μὲ τὸν
σκοπὸν νὰ προφυλάξωσι τοὺς κοιμωμένους
ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν ἀγρίου τινὸς θηρίου.

Ἐν τούτοις, οὐδὲμία ἀνησυχία ἐγένετο καὶ
τὰ παιδιὰ ἐσηκώθησαν μὲ τὸ πρῶτον γλυκο-
χάρπημα τῆς αὐγῆς, ἔτοιμα νὰ ἐξακολουθή-
σωσι τὴν πορείαν των.

Δὲν ἦτο ὅμως ἀρκετὸν νὰ δώσωσι μόνον
ὄνομα εἰς τὸν ποταμὸν· ἔπρεπε καὶ νὰ τὸν
περάσωσι. Ὁ ποταμὸς ὅμως δὲν ἦτο διαβα-
τός καὶ δι' αὐτὸ ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν ἡ λα-
στιχένια βάρκα.

Ἡ λέμβος ἐκείνη ἡ ἐλαστικὴ δὲν ἦτο
δυνατὸν νὰ χωρέσῃ περισσοτέρους ἀπὸ ἓνα,
καὶ δι' αὐτὸ ἐδέησε νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐλθῇ
ἐπὶ τὴν βάρκα, διὰ νὰ κατορθωθῇ νὰ μετα-
δοῦν ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθη τὸν ποταμὸν εἰς
τὴν ἄλλην τὰ παιδιὰ.

Ἐδύτυχως, κατὰ τὸ πέρασμα οὗτε αἱ τρο-
φαί, οὗτε τὰ ἐφόδια τῶν ὄπλων ἐδράχησαν·
μετεφέρθησαν μὲ τὴν λέμβον μὲ πολλὴν
ἀσφάλειαν. Μόνον ὁ Φᾶν δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην
τῆς λέμβου· ὡς εἶδε τοὺς κυρίους του νὰ
διαπεραιοῦνται εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθη, ἐρ-
ρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπέρασε καὶ
αὐτὸς κολυμβῶν.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἐλώδες· ὁ Γόρ-
δων διηύθυνε τοὺς συντρόφους του τότε πρὸς
τὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης, τὴν ὁποῖαν ἔφθασαν
πρὸ τῆς δεκάτης ὥρας. Μετὰ τὸ πρόγευμα,
τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο πάλιν ἀπὸ κυνήγιον,
τὰ παιδιὰ ἔλαβον διεύθυνσιν πρὸς βορρᾶν.

Ἐξ ὄλων τῶν σημείων, οὐδὲν εἰδείκνυσεν,
ὅτι ἡ ἄκρα τῆς λίμνης ἦτο πολὺ κλησίον
καὶ ἐδίπλων πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς

περικλείετο ἀπὸ μίαν κυκλοτερῆ γραμμὴν,
ἀπὸ οὐρανὸν καὶ ὕδωρ, ὅτε πρὸς νότον, ὁ
Δόνιφαν, παρατηρῶν μὲ τὸ τηλεσκόπιον,
ἐφώνησε :

— Κυττάξατε, φαίνεται ἡ ἄλλη ἀκτὴ !

Ἄλλοι τότε ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος
ἐκεῖνο, ὅπου εἶδον μερικὰς κεφαλὰς δέν-
δρων νὰ φαίνωνται ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ νερό.

— Ἄς μὴ σταματήσωμεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ
Γόρδων, καὶ ἄς προσπαθήσωμεν νὰ φθάσω-
μεν τὴν ἄλλην ἀκτὴν, προτοῦ μᾶς κατα-
λάβῃ ἡ νύξ.

Μία πεδιάς σχεδὸν ξηρὰ, μὲ ἐλαφρὰ ὑψώ-
ματα καὶ γεμάτη ἀπὸ θάμνους καὶ βράχους,
ἐξετείνετο ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῶν παιδιῶν
πρὸς βορρᾶν. Πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος
ἐφαίνετο, ὅτι ἡ νῆσος παρουσίαζε μεγάλας
ἐκτάσεις ἀμμώδεις, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν
ἀντίθεσιν πρὸς τὰ δάση τὰ καταπράσινα τοῦ
κεντρικοῦ μέρους τῆς λίμνης. Τὸ ἀμμώδες
ἐκεῖνο καὶ ἔρημο μέρος ὁ Γόρδων τὸ ὠνό-
μασεν Ἐρημον τῆς ἄμμου.

Κατὰ τὴν τρίτην ὥραν, τὸ ἀπόγευμα, ἡ
ἀντίθετος ἀκτὴ, ἡ ὁποῖα ἐκαμπυλοῦτο πρὸς
τὸ βορειοανατολικόν, ἐφάνη πλέον εὐδιακρι-
τως. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐφαίνετο ἐγκαταλε-
λειμμένον ἀπὸ κάθε ζῶσαν ὑπαρξίν. Μόνον
μερικὰ πουλιὰ, καὶ αὐτὰ ἀραιὰ, ἐπερνοῦσαν
ὑψηλά. Καὶ ταῦτα ὅμως ἀκόμη ἐφαίνοντο,
ὅτι ἀπέφευγον τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἀληθῶς, ἀν τὸ Σλοῦγκι ἐξώκελλεν εἰς
τὴν ἀκτὴν ἐκείνην, οἱ νέοι ναυαγοί, ἔταν
ἔβλεπον τὴν γῆν τὴν τόσον ξηρὰν καὶ ἄγο-
νον, θὰ ἐπίστευον, ὅτι ἔπεσαν εἰς τελείως
ἔρημον νησί, ὅπου δὲν θὰ εὕρισκον τίποτε
νὰ φάγουν καὶ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μέρος διὰ
νὰ κατασκηνώσωσι.

Ἦτο, λοιπόν, ἀνεγκαίον τώρα νὰ μετα-
δοῦν μακρύτερα πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην,
διὰ νὰ ἐξερευνηθῶσι καλλίτερον τὴν ἔκτα-
σιν, ἡ ὁποῖα ἐφαίνετο ἀκατοίκητος. Δὲν θὰ
ἦτο, ἀρά γε, προτιμότερον νὰ ἀναβάλλουν εἰς
μῖαν δευτέραν ἐκδρομὴν τὴν ἐρευναν τῆς
δεξιᾶς ὄχτης τῆς λίμνης, ὅπου ἄλλα δάση
θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προσφέρουν εἰς τοὺς
ναυαγοὺς τὰ ἀφθονα προϊόντα των !

Βεβαίως, αὐτὸ ἦτο προτιμότερον· ἄλλως
τε, πρὸς τὰς ἀνατολικὰς ἀκτὰς θὰ εὕρισκτο
ἡ ἀμερικανικὴ ἠπειρος, ὅστε ἡ νῆσος Σερ-
μαῖν ἦτο γειτονικὴ πρὸς τὴν ἠπειρον ταύ-
την.

Ἐν τούτοις, κατὰ πρότασιν τοῦ Δόνιφαν,
ἀπεφασίσθη νὰ φθάσωσι εἰς τὸ ἄκρον τῆς λί-
μνης, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο πολὺ ἀπομακρυ-
σμένον, διότι ἡ διπλῆ καμπόλη τῶν ὄχθων
τῆς ἐκτείνετο περισσοτέρως.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο, καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς
ἑσπέρας ἐσταμάτησαν εἰς τὸ βάθος μικροῦ
ὄρμου, ὁ ὁποῖος ἠνοίγετο πρὸς τὴν βορείαν
ἀκτὴν τῆς λίμνης.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο οὗτε ἓνα δένδρον
ὄπῃθεν, οὗτε θάμνοι. Ἐλλείπει, λοιπόν,
καυσίμου ὄλης, ἠναγκάσθησαν τὰ παιδιὰ νὰ
ἀρκεσθῶσι εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν σάκκων
των καὶ, ἐλλείπει σκέπης, κατεκλίθησαν
ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον, ἐπὶ τῆς ὁποῖας ἠπλω-
σαν τὰς κουβέρτας των.

(ἀκολουθεῖ)

ἘΣΠΕΡΟΣ

Christlan von Bomhard

ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ FABRE

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ἀπὸ τοῦ πανεπιστημίου μητροπόλεως Σαλεμνίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Εἰς τὰς ταλαιπωρίας τοῦ βίου ἀνήκουσιν αἱ ἐξετάσεις. Δὲν γνωρίζω, πῶς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι κατώρθουν νὰ ἔχωσι δοκίμους ἄνδρας ἐν τοῖς δημοσίοις αξιώμασιν ἄνευ ἐξετάσεων. Ἄλλ' ἐννοεῖται, ὅτι δὲν ἔχον ἐτι ἀκαδημίας, ἡκιστα ἐπιστήμας καὶ οὐδόλως ἀρχὰς κεντρικὰς, τὰ πάντα διοικούσας καὶ κηδεμονεύουσας. Ὡς ὁμως ἔχουσι τὰ πράγματα σήμερον, αἱ ἐξετάσεις εἶναι ἀπαραίτητοι.

Ὡς νέφος ἀπειλητικὸν ἴστανται πρὸ τοῦ ἐπιπολαίου καὶ ὀκνηροῦ αἱ ἐξετάσεις, ἡ δὲ σκέψις περὶ προσεγγίσεως αὐτῶν, ταρασσεῖ αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀφροντισίας καὶ τῶν ἀπολαύσεων. Εἶναι ὡς ὁ ἐγκληματίας, ἀναμένων τὴν ἡμέραν τῆς δίκης. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἐπιμελής καὶ καλῶς παρεσκευασμένος ἀποδειλιᾷ πολλάκις, διότι γινώσκει, ὅτι μεγάλην σημασίαν ἔχει ἡ τύχη. Ἐπὶ παραδείγματι: συμβαίνει πολλάκις τὰ θέματα νὰ ὀρισθῶσιν ἐκ τῶν κενῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐνίοτε παρουσιάζει καὶ μάθησις εὐρεῖα, διότι εἴμεθα ἄνθρωποι· ἔπειτα εἶναι δυνατόν νὰ συγχυθῆ τις ἐξ αἰδοῦς καὶ στενοχωρίας, καὶ καταστῆ ἄνικανος εἰς ἀπάντησιν, διότι ὁ νοῦς ἀμφιβάλλει· τέλος, εἶναι δυνατόν ἡ ἐργασία αὐτοῦ νὰ μὴ τύχη τῆς δεούσης ἐκτιμήσεως ἀπὸ μέρους τῶν ἐξεταστῶν. Ἐν γένει ὁ ἄνθρωπος ἐκάστοτε διδάσκειται, ὅτι ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν δυνάμεων τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τῆς διαθέσεως καὶ βουλήσεως τῶν ἄλλων.

Ἡ συμβουλή μου εἶναι ἡ ἐξῆς: Οὕτω διάκεισον ὡς μὴ ἔχρηξες ἰδιαιτέρας προπαρασκευῆς διὰ τὰς ἐξετάσεις, καθόσον ἡ ὅλη σειρά τῶν σπουδῶν σου ἦτο ἤδη ἀδιάκοπος παρασκευὴ εἰς αὐτάς. Μὴ ὑπόβαλε σαυτὸν εἰς τὴν ἐπονείδιστον ἀγωνίαν τοῦ ἐγκληματίου· αἱ ἡμέραι τῶν ἐξετάσεων νὰ σοι εἶναι ἡμέραι τιμῆς.

Ἐν σχέσει πρὸς τὰς συμπτώσεις τῆς τύχης, ἐνθυμοῦ, ὅτι ὁ χριστιανὸς ἐν οἰκείῳ ποτε περιστάσει ἄφοβος καὶ θαρραλέος ὀφείλει νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεόν.

Ἐάν δέ ποτε σὺ αὐτὸς φθιάσῃς ὡς ἐξεταστής νὰ κρίνῃς—τί δύσκολον πρᾶγμα!—περὶ τῶν ἱκανοτήτων καὶ ἐπομένως ὑπὸ τινα ἐποψίν περὶ τοῦ μέλλοντος νέων ἀνδρῶν, ἐπιλαμβάνου ἐκάστοτε τοῦ καθήκοντος τούτου ὄχι μόνον μετὰ μεγάλης προσοχῆς, ἀλλὰ καὶ θρησκευτικῆς σοβαρότητος.

Ἡ ΘΕΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 316)

Ἄς σχίσωμεν μὲ τὸ ψαλλίδι τὴν φωλιὰ ἀπὸ τὴν μίαν ἕως εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς μεσημβρινῆς γραμμῆς. Ἐάνοιξωμεν μεγάλο παράθυρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ ἴδωμε τὴν ἐσωτερικὴν διαρρύθμισιν. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κἀτι μᾶς κτυπᾷ εἰς τὸ μάτι: τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα περιλήφθησαν εἰς τὸν περίβολον, εἶναι ἀνεπαφα καὶ γεμάτα ἀπὸ ἱκμάδα. Αἱ νεαρὰ κάμπαι εἰς τὰς προσκαίρους ἠγκαταστάσεις τῶν τρωγαλλίζων μέχρι καταστροφῆς τὰ φύλλα, τὰ περικυκλωμένα ἀπὸ τὸ μετᾶξινον περικάλυμμα τῶν, χωρὶς ν' ἀφίσουν τὸ καταφύγιόν των, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι κακός· ἔχουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ μερικὰς ἡμέρας τὸ κελάρι γεμάτο, ὅρος ποῦ ἐπιβάλλει ἡ ἀδυναμία των. Ὅταν δυναμώσουν, ἐργαζόμενοι εἰς τὰ χειμερινὰ δώματά των, ἀποφεύγουν νὰ τὰ ἐγγίσουν. Διατί ἀρὰ γε αὐτὴ ἡ ἀνοχή;

Ὁ λόγος εἶναι εὐνόητος. Πληγωμένα τὰ φύλλα αὐτά, σκελετὸς τῆς κατοικίας, δὲν θὰ ἤρουν νὰ ξηρανθοῦν καὶ ν' ἀποσπασθοῦν κατόπιν ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου. Ἡ μεταξίνη σακκούλα θὰ κατέπιπεν, ἀφαιρουμένη ἀπὸ τῆς βιάσεώς της, συντηρούμενα ὁμως πάντοτε νωπά, προσφέρουν δυνατόν ἔρσημα ἐναντίον τῶν ἐπιθέσεων τοῦ χειμῶνος. Εἰς τὴν σκηνὴν τὴν κειμένην διὰ μίαν μόνην ἡμέραν καὶ διὰ τὸ καλοκαίρι, δυνατοὶ δεσμοὶ εἶναι περικυκλωμένοι εἰς ἡμῶν ἀπαραίτητοι εἰς τὴν σκέπην τὴν διαρκῆ, ποῦ θὰ τὴν βαρύνουν τὰ χιόνια καὶ θὰ τὴν δέρνουν οἱ παγωμένοι ἄνεμοι. Ἐν γνῶσει ἀκριβῶς τῶν κινδύνων αὐτῶν, ἡ ὑφάντρια τοῦ πεύκου ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν, ὅσον καὶ ἂν τὴν βιάσῃ ἡ πείνα, νὰ μὴ πριονίσῃ τοὺς στύλους τοῦ σπιτιοῦ της.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς φωλιᾶς, τὴν ὁποίαν ἤνοιξα μὲ τὸ ψαλλίδι μου, παρατηρῶ, λοιπόν, πυκνοὺς στύλους ἀπὸ πράσινα φύλλα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τυλιγμένους ἀπὸ θήκη μεταξίνην, ἀφ' ὅπου κρέμανται τὰ κουρελιασμένα δέρματα, ποῦ ἔκτισαν κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν, καὶ τὰ κομβολόγια τῶν ξηρῶν ἀφοδευμάτων. Ὁχετὸς ταχτοχρόνως καὶ ἀποθήκη διὰ ῥάκη, τὸ ἐνδιαίτημα αὐτὸ εἶναι ἀποκρουστικόν, ἐν τέλει δὲ καὶ δὲν ἀνταποκρίνεται διόλου εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ περίβολον. Τριγύρω ὑπάρχει παχὺς τοῖχος ἀπὸ χυοῦδι καὶ φύλλα ἀνακατευμένα. Δωμάτια, διαμερίσματα χωρισμένα ἀπὸ διαφράγματα, δὲν ὑπάρχουν διόλου. Ὁ μοναδικὸς θάλαμος καταντᾷ λαβύρινθος ὡς ἐκ τοῦ ὑποστύλου τῶν πρασίνων φύλλων, ποῦ ἀναβαίνουν κλιμάκηδον κατ' ὄλον τὸ ὕψος τοῦ φοειδοῦς σάκκου. Εἰς αὐτὸν διαμένουν αἱ κάμπαι, ὅταν ἡσυχάζουν, συνηγμέναι ἐπὶ τῶν στύλων, συγκεντρωμέναι εἰς ἄσκατον στοῖβαν. Ἄμα ὡς ἀφαιρεθῆ τὸ ἀδιέξοδον σύμπλεγμα τῆς κορυφῆς, βλέπομεν τὸ φῶς νὰ διεισδύῃ εἰς μερικὰ σημεῖα τοῦ σφαιροειδοῦς καλύμματος. Εἰς τὰ φωτεινὰ αὐτὰ σημεῖα ἀντι-

στοιχοῦν αἱ τρύπαι τῆς μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ συγκοινωνίας. Τὸ δίκτυον, ποῦ σχηματίζει τυλίγμα τριγύρω ἀπὸ τὴν φωλιὰ, δὲν ἔχει ἰδιαιτέρα ἀνοίγματα. Διὰ νὰ διατρέξουν πρὸς τὴν μίαν ἢ ἄλλην διεύθυνσιν, αἱ κάμπαι δὲν ἔχουν, παρὰ νὰ ξεσηκώσουν ὀλίγον τὰ ἀραιὰ νήματα. Ὁ ἐσωτερικὸς περίβολος, προπύργιον πυκνόν, ἔχει τὰς πύλας του, ὁ λεπτὸς ἐξωτερικὸς πέλλος δὲν ἔχει.

Τὸ πρωτὶ, κατὰ τὰς δέκα, αἱ κάμπαι καταλείπουν τὰ νυκτερινὰ δώματά των καὶ ἔρχονται πρὸς τὸν ὥρατον ἥλιον τῆς ταρατάσας, κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστην, τὸν ὁποῖον τὰ μυτερὰ φύλλα ὑποβαστάζουν κατ' ἀποστάσεις· ὅλην τὴν ἡμέραν παίρνουν τὸν ὕπνον των. Ἀκίνητοι, στοιβαγμένοι αἱ μὲν ἐπὶ τῶν δεξιῶν ἀφίρουν νὰ τὰς διαπερᾷ ἡδονικὰ ἡ ζέστη καὶ προδίδουν κατὰ διαλείματα μακρὰ τὴν μακαριότητά των μὲ ἀποτόμους κινήσεις τῆς κεφαλῆς. Μετὰξὺ ἐξ καὶ ἑπτὰ, ὅταν σκοτεινιάσῃ τελείως, αἱ μαχμούρισσαι ξυπνοῦν, ἀρχίζουσι νὰ κινουῦνται ἐπὶ τόπου, χωρίζονται καὶ σκορπίζονται, ἡ καθεμία κατὰ τὴν ὄρεξίν της, ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς φωλιᾶς.

Τὸ θέαμα τότε εἶναι ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον. Διαζώματα πυρρόχρυσά κινουῦνται κατ' ὄλας τὰς διεύθύνσεις ἐπὶ τῆς λευκῆς μεταξίνης ὀθόνης. Ἄλλη ἀναβαίνει, ἄλλη κατεβαίνει, ἄλλη διασχίζει, ἄλλοι ὀρμαθιάζονται κατὰ στοίχους μικροῦς. Καὶ ἐνόσω προχωροῦν μὲ σοβαρότητα, μὲ ἐπιβάλλουσαν ἀταξίαν, ἡ καθεμία προσκολλᾷ κατ' ὄδον τὸ νήμα, ποῦ ἀδιακόπως κρέμαται ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Ἐτσι αὐξάνει τὸ πάχος τοῦ καλύμματος μὲ ἐν περιπλέον λεπτὸν στρώμα, ἐπιτεθειμένον εἰς τὴν προηγούμενην ἐργασίαν· εἶναι στερεοποιεῖται ἡ κατοικία μὲ νέα ἔρσηματα. Τὰ γειννιάζοντα πράσινα φύλλα συμπεριλαμβάνονται ἐντὸς τοῦ δικτύου καὶ χάνονται ἐντὸς τῆς οἰκοδομῆς. Ἐάν ἡ ἄκρα τῶν μόνων παραμένῃ ἐλευθέρη, ἀπ' αὐτῆς ἀναχωροῦν κλωσταὶ καμπύλαι, αἱ ὁποῖαι ἐξαπλώνουν τὸν πέλλον, τὸν προσδέδουν πρὸς πέρα. Κάθε βράδυ, ἐπὶ δύο ὥρας, ἡ κίνησις ὅθεν εἶναι μεγάλη εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς φωλιᾶς, ὅταν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπῃ· μὲ ζῆλον ἀκατάβλητον ἀκολουθεῖται ἡ στερεοποίησις καὶ ἡ πάχυνσις τῆς κατοικίας. Προβλέπουν, ἀρὰ γε, τὸ μέλλον αὐτὰ αἱ τόσον προφυλακτικαὶ ἐναντίον τῶν ἀσθηροτήτων τοῦ χειμῶνος; Ὅχι, καθόσον φαίνεται. Ἡ πείρα των, ἐπὶ μῆνας μόνον ἐξασκηθεῖσα, καὶ τοῦτο ἐάν ἡ πείρα ἡμπορῆ νὰ καταλογισθῆ εἰς μίαν κάμπαν, ταῖς ὁμιλεῖ διὰ γευστικῆς τῆς κοιλιᾶς πληρώσεις, διὰ γλυκῆ ὑπνάσι εἰς τὸν ἥλιον ἐπὶ τῆς ταρατάσας τῆς φωλιᾶς· ἀλλὰ τίποτε ἕως τώρα δὲν τὰς ἔκαμε νὰ γνωρίσουν τὸς ψυχρὰς καὶ ἐπιμόνους βροχὰς, τὸ χαλάει, τὰ χιόνια, τὴν ἀγρίαν ἀνεμοζάλην. Καὶ αἱ ἀδασεῖς αὐτὰ τῶν χειμερινῶν ἀθλιότητων, λαμβάνουν μέτρα ὡς νὰ ἦσαν ἐν πραγματικῇ γνῶσει τοῦ τί ταῖς ἐπιφυλάττει ἡ βαροχειμωνιά, ἐργάζονται εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς κατοικίας των, μὲ ζῆλον, ποῦ θέλει νὰ πῆ!

—Ἄ, τί καλὸ ὕπνο θὰ τραβήξωμεν ἔδω, ἡμᾶ κοντὰ εἰς τὴν ἄλλη, ὅταν τὸ πεῦκο θὰ σπῆ τὰ κρυσταλλιασμένα πολύκερά του!

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΕΜΒ Α. ΣΩΦΡΟΥ

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 317)

Ἄρθρ. 6. — Μεγάλῃς σπουδαιότητος εἶναι τὸ ἄρθρον τοῦτο, καθότι δίδει μάθημα ἀνάγκαιον δι' ἐκείνους ἰδία, οἵτινες, ἐνεκα τῆς θέσεως, τῆς καταγωγῆς, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ μόνον λόγῳ τῆς παρουσίας, τίς οἶδε καὶ ταύτης πῶς ἀποκτηθείσης, ὑπεραίρονται καὶ θεωροῦσιν αὐτοὺς προνομιοῦχους, μὴ καταδεχόμενοι οὕτω νὰ χαιρετήσωσι καὶ ὁμιλήσωσι κἂν μὲ τὸν ἀνώτερον μὲν αὐτῶν ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς, κατώτερον ὅμως τὸ γένος, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν. Ἐὰν ἐγνώριζον οἱ τοιοῦτοι πόσον γελοῖοι γίνονται εἰς ἐκείνους, οἵτινες καὶ ὡς ἀνισορροπούς τοὺς χαρακτηρίζουν!...

Οὐχ ἦττον ὁμοῦ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Ὅλοι εἶναι ἴσοι εἰς τε τὰς διασκεδάσεις καὶ κόπους καὶ τολαιπωρίας. Ὡσαύτως δέ, ὅσοι συναισθάνονται τὸ πτωχὸν αὐτῶν ἀπὸ ἀτόπως χρημάτων, θέσεως, σωματικῆς εὐχαιρίας καὶ δεξιότητος, πρέπει ν' ἀφήσωσι κατὰ μέρος τὴν θλίψιν καὶ ζηλοτυπίαν των, αἵτινες γεννῶσι τὸ μῖσος ἐν τῇ εἰδεχθεστέρῃ αὐτοῦ μορφῇ. Αἱ δὲ ἀμέσως προκύπτουσαι διχόνοιαί γίνονται αἰτία διαμελίσεως καὶ μὴ πρὸς τὰ πρόσω πορείας πάσης ἐταιρίας, σκοπὸν τινὰ ἐπιδιωκούσης.

Ἄρθρ. 7, 8 καὶ 9. — Ὁ πρόσκοπος πρέπει νὰ βοηθῇ καὶ συντρέχῃ τὸν πλησίον του. Ὅφείλει, πρὸ παντός, νὰ ἐκτελῇ τὰ ὑπὸ τῆς ἰδιότητος καὶ συνειδήσεως του ἐπιβιλλόμενα καθήκοντα, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας ζωῆς. Καὶ ἤδη ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη δὲν εἶναι καθήκον ἠθικόν, ἐπιβιλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀγράφου ἠθικοῦ νόμου, τοῦ ὁποίου ἐξελεγκτικῆς εἶναι αὕτη αὕτη ἡ συνειδήσις; Βεβαίως πιστός, λοιπόν, τηρητῆς τοῦ καθήκοντος ὁ πρόσκοπος, χρεωστῆ νὰ συνδράμῃ ὄχι μόνον τοὺς ὁμοίους του, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα αὐτά, τὰ προσφέροντα, ἄλλως τε, εἰς ἡμᾶς; τόσας ὑπηρεσίας ἀνεκτιμήτους. Εἶναι κακοῦργημα αὐτόχρημα καὶ ἀνανδρία ἡ κακομεταχειρίσις ἐν γένει τῶν ζῶων. Πταίει, παρακαλῶ, τὸ κακόμοιρον τὸ ὄλογο, ὅταν μὲ κενὸν τὸν στόμαχον καὶ μὴ ἐπαρκῶς περιποιηθῆναι, ἀδυνατῇ νὰ σύρῃ φορτίον, καὶ τοῦτο διπλάσιον τῶν δυνάμεών του, ὅπερ ὁ πλεονέκτης κύριος τοῦ ἐπιβάλλει νὰ μεταφέρῃ! Οὐχ ἦττον ὁμοῦ ὁ ἀπάνθρωπος οὗτος δὲν παύει τοῦ νὰ κτυπᾷ καὶ τυραννῇ τὸ δυστυχὲς ζῶον. Παρομοίας σχηνᾶς κηθημερινῶς θ' ἀπαντήσετε. Εἰς τοιαύτας, λοιπόν, περιπτώσεις ὁ καλὸς πρόσκοπος πρέπει, μᾶλλον δὲ χρεωστῆ, νὰ ἐπέλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὸ τολαιπωρούμενον ζῶον.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, νομίζω, ὅτι πολλῶν περισσοτέρων ὀφείλει νὰ συντρέχῃ τοὺς ὁμοίους αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ δισταῖ ἔστω καὶ ἓνα τυφλὸν νὰ ὀδηγήσῃ καὶ ἓνα δυστυχῆ νὰ βοηθήσῃ, νὰ φορτωθῇ τὸ φορτίον, ὅπερ μεταφέρει, καὶ μίαν ἔριν νὰ διαλύσῃ, συμβιβάζων τοὺς ἐρίζοντας.

— Πῶς ὁμοῦ θὰ καταδεχθῶμεν ν' ἀνυψώσωμεν τὴν κούφαν ἐνὸς πωλητοῦ, ἐνῶ

εἴμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς τὰ ὄμματα τόσου κόσμου;

Ἡ: — Ἀμέσως θὰ μᾶς χλευάσουν οἱ διαβαίνοντες, ὅταν μᾶς παρατηρήσωσιν ὀδηγοῦντας τυφλόν.

Τὰς σκέψεις αὐτὰς μόνον οἱ ἐλαφρόνοες εἶναι δυνατόν νὰ κάμωσιν. Ἄς ἔχωμεν δὲ πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ κάμων μίαν τοιαύτην εὐγενῆ πράξιν, ὅσον ταπεινὴ καὶ ἂν εἶναι αὕτη, εἶναι πολὺ ἀνώτερος τῶν ἀναιδῶν ἐκείνων, οἵτινες τὸν περιγελοῦσιν. Ἡ ἐνδόμυχος εὐχαρίστησις καὶ χαρὰ, ἣν αἰσθάνεται τις μεθ' ἐκάστην πράξιν εὐσπλαγχνίας, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶναι αὕτη, ἔστω ἡ μόνη ἀμοιβὴ ὑλικὴ τε καὶ ἠθικῆ.

Ἄρθρ. 10. — Ὁ πρόσκοπος πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε φαιδρὸς καὶ εὐθυμος. Ἴδου ἀκόμη ἐν προσόν, τὸ ὁποῖον πρέπει ὁ πρόσκοπος νὰ διατηρῇ καὶ ἀναπτύσῃ. Ἡ εὐθυμία πρέπει νὰ συνοδεύῃ πάντοτε τὰς ἐργασίας, τὰ γυμνάσια καὶ ἐν γένει πάσας τὰς ἀσχολίας αὐτοῦ. Ἄλλως τε, ἡ εὐθυμία, προσέτι δὲ καὶ ἡ φαιδρότης, εἶναι τὸ ἄμεσον ἀποτέλεσμα καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἐκδήλωσις τόσον τῆς σωματικῆς, ὅσον καὶ τῆς ἠθικῆς ὑγείας. Μὴ δὲ νομίσωμεν, ὅτι ἡ εὐθυμία αὕτη ἐκδηλοῦται διὰ χονδροειδῶν ἀστείων καὶ πειραγμῶν, ἢ διὰ βωμολογιῶν καὶ χυδαίων ἀστεϊσμῶν. Τουναντίον ὄλω. Ἡ ἀληθὴς φαιδρότης ἐγκαθίσταται εἰς τὴν καρδίαν, γεννᾷ τὴν ἀδόλον χαρὰν τῆς ζωῆς καὶ διασκορπίζει τὰ σύννεφα, τὰ κηλιδοῦντα τὸν αἴθριον αὐτῆς ὁρίζοντα. Συνδυαζομένη δὲ καλῶς μετὰ εὐθυμίας, ἡ φαιδρότης αὕτη παρουσιάζει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὴν καλὴν ὄψιν παντός πράγματος, καλύπτει τὰς ἀσχημίας τῆς ζωῆς καὶ ἐπιτρέπει τὴν εὐχάριστον ὑπομονὴν τῶν στερησῶν, ἀτυχιῶν καὶ στενοχωριῶν. Ἰδιαιτάτα ὁμοῦ συμβάλλει ἡ φαιδρότης εἰς τὴν εὐεχίτητα καὶ συναδέλφωσιν τῶν προσκόπων, καθότι αἱ διαφωνίαι, οἱ θυμοί, αἱ ἀντιπάθειαι καταπνίγονται ὑπὸ τῶν ἀσμάτων καὶ τῆς εὐλοκιοῦσας χαρᾶς, καὶ δὲν εὐρίσκουσι καιρὸν ν' ἀναπτυχθῶσιν.

Ἄρθρ. 11. — Ὁ πρόσκοπος εἶναι οἰκονόμος καὶ σέβεται τὸ κτήμα τοῦ ἄλλου. Εἶναι οἰκονόμος, διότι γνωρίζει, ὅτι τὸ χρήμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνὰ χεῖρας, ἐκερδήθη μὲ τὸν ἰδῶτα τοῦ πατρὸς του, τοῦ ὁποίου τοὺς κόπους καὶ μόχθους πρέπει νὰ σέβεται. Βεβαίως, ὁ πατήρ, ὅταν ἴδῃ τὸν υἱὸν του ἐξοδεύοντα ἐν μέτρῳ χρήματα δι' εὐγενῆ τινα σκοπὸν καὶ ὑψηλὴν ἰδέαν, δὲν ἔχει τίποτε νὰ τῷ παρατηρήσῃ τουναντίον δέ, διὰ τὰ ἐξοδαῖα δι' ἀσήμαντα καὶ ἀνωφελῆ πράγματα. Διὰ τῆς οἰκονομίας ἐπίσης συνειθίζει τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν λιτότητα, ἣτις τὰ μέγιστα θὰ τὸν ὀφελήσῃ εἰς τὸν μετέπειτα βίον. Μὲ ἄλλα λόγια, σέβεται ὅτι ἀπέκτησεν ἢ ὅτι τῷ ἔδωκαν μὲ κόπον καὶ ἰδῶτα.

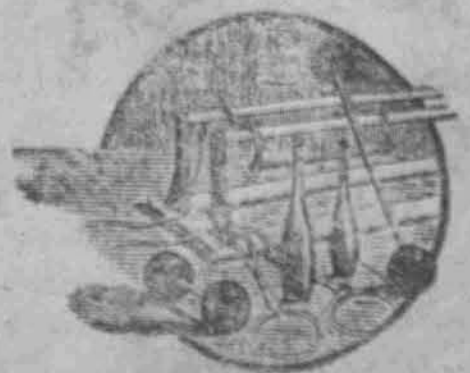
Καὶ τώρα πολὺ ἐγωϊστικὸν θὰ ἦτο, ἂν κατέστρεφε καὶ διήραζε τὸ κτήμα ἐνὸς ξένου. Ἐὰν τὸ ἐσφαιροῦντο, θὰ ἦτο κλέπτῃς. Ἄλλὰ μήπως δὲν εἶναι ἰσότητος αὐτῷ,

ὅταν δι' οἰονδήποτε λόγον καταστρέψῃ τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἄλλου; Κάμνομεν, λόγου χάριν, μίαν ἐκδρομὴν καθ' ὁδὸν συναντῶμεν ἀγρὸν ἢ κῆπον πτωχοῦ τινος βιοπαλαιστοῦ, ὅστις μὲ τόσον κόπον, ἰδῶτα καὶ στενοχωρίαν κατώρθωσε νὰ τακτοποιήσῃ καὶ σπεῖρῃ τὸ κομμάτι ἐκεῖνο τῆς γῆς. Ἡμεῖς, ἀντὶ νὰ περιπατήσωμεν ὀλίγα βήματα παραπάνω, διὰ νὰ κόψωμεν τὸν δρόμον, ἐμβαίνομεν μέσα καὶ καταπατοῦμεν τὰ σπαρτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ δυστυχὴς γεωργὸς περιμένει νὰ ζῆσῃ. Βεβαίως τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀμαρτήμα, εἶναι ἔγκλημα. Ἀδιάφορον εἰς ἡμᾶς, ἂν μᾶς παρατηροῦν ἢ ὄχι. Τὸ καθῆκον μᾶς ἐπιβάλλει σεβασμὸν τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἄλλου, καὶ ἐν ἀπουσίᾳ ἔτι αὐτοῦ. Ἄλλως, καταπατῆται ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία, ἡ τὰ μέγιστα συμβάλλουσα εἰς τὴν προαγωγὴν ἐνὸς λαοῦ, ὡς καὶ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας αὐτοῦ, πράγματα ἐπιφέροντα τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ λαοῦ ἐκείνου, τοῦ πολιτισμένου, τοῦ ἀναγνωρίζοντος τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀπέναντι.

Ἄρθρ. 12. — Ὁ πρόσκοπος διαρκῶς φροντίζει διὰ τὴν ἀξιοπρέπειάν του. Ποτὲ δὲν θ' ἀνταπεκρίνεται εἰς ὅτι ἐπιδιώκει, ἂν δὲν περιποιεῖτο τὴν περιβολὴν του καὶ τὴν ἐκάστοτε στάσιν του. Δι' αὐτὴν, ἰδία δὲ διὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀντιπροσωπεύει μίαν ὥρσαν καὶ εὐγενῆ ἰδέαν ἀναντίρρητον δέ, ὅτι ἡ εὐγένεια ὑπαχρεοῖ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, τὸ πλῆθος θὰ ἔχανε τὴν ὀφειλομένην ἰδέαν καὶ ἐκτίμησιν αὐτοῦ, ἂν οὗτος, τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἐνδυμασία τοῦ ὁποίου σημαίνουν τιμὴν, ἐνεργητικότητα καὶ ἀφοσίωσιν, ἐνήργει ὡς μικρὸς κακοήθης, ἀτημέλητος κατὰ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὸ ἔφος. Ὁμοίως ὁ ὄχλος οὗτος θὰ ἔχαμογέλα εἰρωνικῶς, ἂν οἱ πρόσκοποι ἐπεζήτησαν ν' ἀποκτήσωσιν ἔφος θρασυδειλὸν καὶ ἀλαζονικόν. Οὐδεμίαν θὰ ἔκαμον ἐντύπωσιν εἰς τὸ δημόσιον, τὸ ἀποτελούμενον ἀπὸ τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας ἡμῶν τῶν ἰδίων ἐπομένως θὰ ἐστείρευεν ἡ στρατολογία τῶν προσκόπων ἀμέσως. Οὕτω δέ, ἐνεκὸν ἐξωτερικῶν αἰτίων, τὸ ἔργον θ' ἀπετύγγανεν οἰκτρῶς. Διὰ νὰ ζήσουν, λοιπόν, καὶ εὐδοκμήσουν οἱ πρόσκοποι, ὀφείλουσαν πάντοτε νὰ τηρῶσι στάσιν κατὰ πάντα ἀξιοπρεπῆ. Ὅφείλει ὁ πρόσκοπος νὰ σέβεται τὸν ἑαυτὸν του, ἵνα ἐπιβάλλῃ τὸν σεβασμὸν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Τὸ ἐγὼ του πρέπει νὰ διατηρῇ πάντοτε ἀκηλίδωτον, ἵνα ἐν δεούσαις περιστάσεσι φέρῃ ἑαυτὸν ὡς παράδειγμα, διεκδικῶν δικαιοματικῶς πλεόν τὸ πρέπον καὶ δίκαιον.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΜΟΡΦΕΥΣ



Η ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΚΟΡΗΣ

(Διασκευή)

(συνέχεια από σελ. 318)

Και ήσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τῆς τόσον δυστυχῆ, ἀφοῦ κἀνεὶς δὲν τὴν συμπονοῦσεν, ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ παπάκης τῆς, ὥστε ἤρχισε νὰ κλαίῃ εἰς τὸν δρόμον. Ὁ κ. Μάριος ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς καὶ τὸ ἐκράτησεν εἰς τὰς χεῖράς του.

Τὰ δάκρυα τῆς μικρᾶς πολὺ τὸν συνεκινούσαν.

— Ἀλλά, μικρά μου, τὴν εἶπε τρυφερῶς καὶ προσπαθῶν νὰ ἀστεϊσθῆ, τί θὰ εἰποῦν οἱ ἄνθρωποι, ἔταν ἴδου ἕνα τόσον μεγάλο κορίτσι, ὡσὸν καὶ σέ, νὰ κλαίῃ;

Τὴν ἔφερεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐκεῖ εὔρον τὸν Μπόμπυ. Τὸ σκυλάκι χαρούμενο ἐγαύγιζε καὶ ἐχαιρέτησε τὴν Ἰλζα, ἣ ὁποία τὸ ἐσήκωσε καὶ τὸ ἐχάιδεψε μὲ δυνατοῦς λυγμούς.

Τὴν πέμπτην ὥραν ὁ κ. Μάριος θὰ ἐπέστρεφε διὰ τὴν πατρίδα του. Αἱ ὀλίγαι ὥραι, ποῦ ἐμεσολάδουσαν ἕως τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως, ἐπέρασαν γρήγορα καὶ ὀρμητικά. Ὅσον ἐπλησίαζεν ὁ ἀποχωρισμός, τόσον ἡ Ἰλζα ἐταράττετο περισσότερο καὶ ὁ κ. Μάριος ἐκουράσθη πάρα πολὺ διὰ τὴν κούρασιν τῆς κόρης του νὰ μείνῃ. Ἡ Ἰλζα μὲ κἀνένα τρόπον δὲν ἤθελε νὰ ἐμδῆ εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον καὶ ἐζήτησε νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὸν πατέρα τῆς.

— Πρόσεξε νὰ εἶσαι λογική, τῆς ἔλεγεν ὁ πατέρας καὶ τὴν παρεκάλει μὲ τρόπον πολὺ ἱκετευτικόν, ἔταν ἔδλεπε τὴν κόρην του τόσον θυμωμένην καὶ ἔταν τὴν ἤκουεν εἰς τὸν θυμὸν τῆς νὰ λέγῃ φοβεράς ἀπειλάς:

— Θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ κρυφά, εἴτε θὰ εἶμαι τόσον ἀτακτος, ὥστε ἡ κακὴ ἐκεῖνη δεσποινίς νὰ μὲ διώξῃ ἀπ' ἐδῶ.

Ὁ κ. Μάριος, καίτοι πεπεισμένος, ὅτι ἡ κόρη του τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ ἔκαμνεν, ἔλυπειτο, ἐν τούτοις, ὑπερβολικά, ἔταν ἔδλεπε τὸ ἀγαπημένον κορίτσι νὰ εἶναι τόσον ταραγμένο.

Ἐπεθύμει ἡ Ἰλζα νὰ τὸν ἀκολουθῆσῃ μέχρι τοῦ σταθμοῦ, ἀλλ' ὁ κ. Μάριος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑποφέρῃ.

— Θὰ σὲ ἐδηγῆσω ὀπίσω εἰς τὸ οἰκοτροφεῖον καὶ θὰ ὑπάγω μόνος εἰς τὸν σταθμόν. Νομίζω, ὅτι ἔτσι θὰ εἶναι προτιμότερον. Ἐλα, παιδί μου, ἐξηκολούθησεν, ἔταν ἡ ἀμαξα τοῦς ἐπερίμενε κάτω.

Τὴν ἐπῆρε τρυφερὰ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τῆς εἶπε:

— Δός μου τὸν λόγον σου, ὅτι θὰ εἶσαι ἕνα καλὸ καὶ ὀπῆκοο κορίτσι. Θὰ ἴδῃς τί γρήγορα θὰ συνειθίσῃς.

Ἐκρεμάσθη ἡ Ἰλζα εἰς τὸν λαιμόν του καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀποχωρισθῇ.

Ἀμέσως ἤρχισε νὰ τὴν τύπῃ ἡ συνειδήσις πόσον ἐτυράννησε τὸν πατέρα τῆς τὰς τελευταίας ὥρας.

— Συγχώρησέ με, ἀγαπητέ μου πατέρα,

συγχώρησέ με· ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος μὲ ἀγαπᾷς.

Ὅταν ἡ ἀμαξα ἐστάθη πρὸ τοῦ οἰκοτροφείου, ἀπεχωρίσθη ἡ Ἰλζα ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς μὲ δυνατοῦς λυγμούς καὶ ἔταν τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ, τῆς ἐφαίνετο, ὅτι τὴν ἄφινεν εἰς μίαν ἔρημον νῆσον μόνην.

3. — Ἡ πρώτη βραδυά.

Ἐστάθη ὀλίγον ἀκόμη ἐμπρὸς εἰς τὴν κλειστὴν θύραν καὶ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ κτυπήσῃ. Ἀλλ' ἡ θύρα ἤνοιξε σχεδὸν μόνη τῆς καὶ ἡ δ. Γκοσίου εὐρέθη ἐμπρὸς.

Ἡ διδασκάλισσα εἶχεν ἴδει ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὅτι ἤρχετο ἡ ἀμαξα καὶ κατέβη ἀμέσως διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν Ἰλζαν.

— Τώρα ἀνήκεις εἰς ἡμᾶς, ἀγαπητή μου, εἶπε μὲ πολλὴν ἐγκαρδιότητα καὶ τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι. Μὴ κλαίεις πλέον, ἡμεῖς θὰ σὲ ἀγαπῶμεν.

Ἡ Ἰλζα δὲν ἔδωσε κἀμμίαν ἀπάντησιν· ἠσθάνθη ἐκυτὴν τόσον δυστυχῆ, ὥστε ἀκόμη καὶ ἡ ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ τῆς νέας διδασκαλίσεως δὲν τὴν συνεκίνησεν.

Ἡ Ἰλζα ἐκίνησε τὸ κεφάλι τῆς σιωπηλά· ἀκόμη ἐκρατοῦσε τὸ μανδύλι εἰς τὰ μάτια τῆς. Μετὰ ταῦτα ἡ δ. Γκοσίου ἐφώνησε τὴν Ἐλεονώραν, τὴν ὁποῖαν εἰς τὸ σχολεῖον ὠνόμαζαν χαϊδευτικά Νέλλη.

— Νέλλη, πήγαινε μαζί μὲ τὴν Ἰλζαν ἐπάνω καὶ βοήθησέ τῇ νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πράγματά τῆς.

Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὴν Ἰλζαν καὶ προσέθεσε:

— Θὰ ἐπιθυμῆς, βεβαίως, νὰ τὰ ἔχῃς εἰς τὴν τάξιν;

Ἡ διδασκάλισσα εἴξευρε πολὺ καλὰ, ὅτι ἡ Ἰλζα δὲν εἶχε διόλου πόθον, ἀλλ' ἐγνώριζεν ἐπίσης, ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι τὸ μόνον σωτήριον μέσον ἐναντίον τῆς θλίψεως καὶ τοῦ πόνου τῆς καρδίας.

Τὰ δύο κορίτσια ἀνέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ Ἰλζα ἐκάθησεν εἰς μίαν καθέκλαν· ἐφόρει τὸ καπέλλο τῆς καὶ ἔδλεπεν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Δὲν ἐσκέφθη διόλου νὰ ἀνοίξῃ τὸ κιβώτιον καὶ τὴν τσάνταν τῆς καὶ μάλιστα ἦτο θυμωμένη, διότι τὴν διέτασσαν νὰ κάμῃ πράγματα, τὰ ὁποῖα μόνον ἡ ὑπηρέτρια πρέπει νὰ ἐκτελῇ.

Ἡ Νέλλη σιωπηλῶς ἤνοιξε τὸ δολάπι καὶ ἐτράβηξε τὰ συρτάρια καὶ εἶπε τὴν Ἰλζαν ἂν θέλῃ νὰ σηκωθῇ.

— Δός μου τὰ κλειδιά σου, θέλω ν' ἀνοίξω τὸ κιβώτιον· πρέπει νὰ τακτοποιήσωμεν τὰ ἐνδύματά σου.

Μὲ στενοχωρίαν ἡ Ἰλζα ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς καὶ, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ εὐρη ἀφορμὴν διὰ νὰ ξεθυμώσῃ, ἐπῆρε τὸ καπέλλο ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν μέσῃν τοῦ δωματίου.

— Διατί πρέπει νὰ ἀνοίξω τὴν τσάντα μου; Ἀκόμη δὲν ξαύρω ἂν θὰ μείνω· δὲν μ' ἀρέσει ἐδῶ πέρα!

Ἡ Νέλλη ἐσήκωσεν ἀπὸ κάτω τὸ καπέλλο καὶ τὸ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι.

— Ὡ! εἶπε μὲ γλυκὸν τρόπον, θὰ συνειθίσῃς· εἰς μὲ παθαίνομεν τὸ ἴδιον ἔταν ἐρχόμεθα. Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι· δός με τώρα τὰ κλειδιά διὰ νὰ ἀνοίξω.

Τῆς Ἰλζας τὸ πείσμα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ νικηθῇ τελειότερον, παρὰ μὲ τὴν ἠπιότητα τῆς Νέλλης. Ἐδωσε τὰ κλειδιά καὶ ἐκεῖνη ἤρχισε νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ τακτοποιῇ.

Ἡ Ἰλζα ἐστάθη κοντὰ τῆς καὶ ἔδλεπε.

— Σὺ πρέπει νὰ βάζῃς τὰ ἐνδύματά σου εἰς τὰ συρτάρια καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ εἶδω.

Ἡ Ἰλζα δὲν εἶχε διόλου διάθεσιν δι' αὐτὴ τὴν τάξιν τὴν ἐγνώριζε μόνον μὲ τὸ ὄνομα. Ἐπῆρε τὰ καθαρὰ ἀσπρόρρουχα, τὰ ὁποῖα ἦσαν δεμένα μὲ κόκκινες κορδέλλες, καὶ τὰ ἔρριψεν ἀπρόσεκτα εἰς τὰ συρτάρια. Δὲν τὴν ἔμελε διόλου πῶς θὰ ἦσαν ἐκεῖ.

Ἡ Νέλλη παρετήρησε κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Τί κάμεις; εἶπε· δὲν ξαύρεις τί εἶναι τάξις; Μανδύλια, τραχηλιές καὶ ἐμπροσθῆλλες, εἰς αὐτὰ τὰ ρίπτουν ἀνακατωμένα; Ὡραία! πρέπει νὰ τακτοποιῆς τὸ ἕνα κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο.

Ἦνοιξε τότε ἕνα συρτάρι ἀπὸ τὰ ἰδικὰ τῆς καὶ ἔδειξε μὲ ποῖαν τάξιν ἦσαν τοποθετημένα τὰ ἀσπρόρρουχά τῆς.

— Δὲν μπορῶ, ἀπήντησεν ἡ Ἰλζα· ἀλλως τε, δὲν μοῦ περναῖ ποτὲ ἡ Ἰβὲα νὰ κάμω τόσες πολλὰς φροντίδας δι' αὐτὰ τὰ κουτὰ πράγματα.

— Κουτὰ πράγματα! ἐπανέλαβεν ἡ Νέλλη. Ὡ! Ἰλζα, πῶς εἶποεις καὶ τὸ λέγεις αὐτό; Ἰδὲ αὐτὰ τὰ ὠραία λεπτὰ μανδύλια τί εὐμορφῶς κεντημένα ποῦ εἶναι! αὐτὰς τῆς κομψῆς ἐμπροσθῆλλες! Καὶ ἔμοιρος εἶσαι αὐτὰ τὰ βαρετὰ βιβλία ἐπάνω καὶ τὰ ἐτσυλάκωσες. Ἀφῆσέ με, ἐξηκολούθησεν ἡ Νέλλη, ἔταν εἶδε τὴν Ἰλζαν, ὅτι ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ρίψῃ παπούτσια καὶ μπότες ἐπάνω εἰς τὰ ἀσπρόρρουχα. Θέλω χωρὶς σὲ νὰ τὰ τακτοποιήσω εἰς τὸν δῶν καταλαμδάνεις τίποτε.

Ἡ Ἰλζα ἀπεμακρόνη ἀμέσως καὶ μόνον ἔδλεπε τὴν Νέλλη πῶς ἔδραζεν εἰς τὰ πράγματα καὶ πῶς κάθε τι ἐτοποθετοῦσεν εἰς τὴν θέσιν του.

— Ὡ! τί ὠραῖο βιβλίον! εἶπε μὲ θαυμασμόν ἡ Νέλλη.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἦτο κομψόν, δεμένο μὲ καφετὴ κατιφέ καὶ μὲ ἀργυροῦν περιτόλιγμα στολισμένο. Εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐξωφύλλου ἦσαν χαραγμένα αἱ λέξεις: «Τὸ ἡμερολόγιον τῆς Ἰλζας».

Ἡ Ἰλζα τὸ ἐπῆρε μὲ ὀρμὴν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς Νέλλης καὶ εἶπε μὲ ἀπορίαν:

— Περὶ ποῦ! τί βιβλίον εἶναι αὐτό; Δὲν τὸ εἶχε ἴδει ποτὲ τῆς ἄλλοτε.

Τὸ βιβλίον εἰς αἶνον ἔκλεισε μὲ μίαν κομψὴν κλειδαριάν, ἀπὸ τῆς ὁποῖαν ἐκρέματο ἕνα μικρὸν κλειδάκι.

Ἡ Ἰλζα τὸ ἐπῆρε, τὸ ἤνοιξε καὶ εὐθὺς ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια τῆς ἕνα λευκὸ χαρτί. Τὸ ἐσήκωσε καὶ τὸ εἶδεν. Ἦτο γραμμένο τότε τὸ ἐδιάβασε.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΙΕΙ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, νεαρός τις ἀξιωματικός τοῦ ρωσικοῦ ναυτικοῦ ἔπλεε κατὰ τὸ θέρος εἰς τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν. Μεταξὺ δὲ τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαινε, εὗρίσκειτο ὡς ἀπλοῦς ναύτης καὶ ἀρχαῖός τις πλοίαρχος, ὅστις διὰ τι σφάλμα πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τινὰς ὑβρεῖς πρὸς ἀνώτερόν του, εἶχε καθαιρεθῆ ὑπὸ τοῦ Τσάρου τοῦ βαθμοῦ του.

Ὁ πτωχὸς ναύτης, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς τὸν μεγαλόψυχον ἀξιωματικὸν ἐν αἰσθημα, ἀναμεμιγμένον μετ' οἴκτου, διὰ τὴν σκληρὰν αὐτοῦ τύχην. Διὰ τοῦτο ὁ ἀξιωματικός, ὅσον ἠδύνατο καὶ ὅσον τὸν ἐπέτρεπον αἱ διατάξεις τῆς ὑπηρεσίας, προσελάθει νὰ μετριάξῃ τὴν πρὸς αὐτὸν αὐστηρότητα.

Γνωρίζων δὲ ὅτι ἐν περιπτώσει, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκτελεῖτο ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ κήμια ἠρωϊκῆ προῆξις, ὁ Τσάρος ἀπένευε συνήθως χάριν εἰς τοὺς καθαιρεθέντας τοῦ βαθμοῦ των, συνέλαβε κατὰ νοῦν ὑψηλὸν σχέδιον.

Προσεκάλεσας τὸν πτωχὸν ναύτην, τῷ ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς πρότασιν :

— Κατὰ τὴν προσεχῆ τρικυμίαν θὰ πέσω εἰς τὴν θάλασσαν, οὕτως, ὥστε νὰ πιστεύσωσιν εἰς δυστύχημα· σὺ τότε θὰ σπεύσῃς εἰς βοήθειάν μου, θὰ με σύρῃς καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν ὁ αὐτοκράτωρ δίχως ἄλλο θὰ σὲ ἐπιστρέψῃ τὸν βαθμὸν σου.

Βαθῶς συγκινηθεὶς ὁ πρόφην πλοίαρχος, ἀπήντησε μὲ λύπην :

— Ἡ ἠρωϊκῆ προῆξις θὰ ἀπέβαιναν ἀνωφελής, διότι δυστυχῶς δὲν γνωρίζω νὰ κολυμβῶ καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐπνιγόμεθα ἀμφότεροι.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω, προσέθεσε ζαηρῶς ὁ ἀξιωματικός· ἐάν σὺ δὲν γνωρίζῃς νὰ κολυμβῆς, ἐγὼ ὁμως εἰξούρω. Λοιπὸν, εὐθύς ὑστερον ἀπὸ ἐμὲ πήδησον καὶ σὺ εἰς τὴν θάλασσαν, χωρὶς νὰ φοβηθῆς. Θὰ σὲ κρατήσω, θὰ σπεύσωσιν εἰς βοήθειάν μας καὶ τοιοῦτοτρόπως πάντες θὰ πιστεύσωσιν, ὅτι μὲ ἔσωσες.

Κατὰ μίαν, λοιπὸν, τρομερὰν τρικυμίαν, ἤτις συνέβη μετ' ὀλίγας ἡμέρας, αἴφνης ἐκ τῆς πρύμνης ἀντήχησε μία κραυγὴ :

— Ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν !

Ὁ ναύτης μας, ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐρρίφθη εἰς τὰ κύματα . . .

Τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπως τὰ προδιέθεσαν. Κρατούμενος ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸν ὁ ὑποτιθέμενος σωτήρ, ἔσχε τὴν τύχην νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ πλοίου μετ' αὐτοῦ.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ πλοίου τότε ἀπέστειλε πρὸς τὸν Τσάρον ἐκθεσίαν, ἐκθειάζων ἐν αὐτῇ τὴν γενναίαν πράξιν τοῦ πρόφην πλοίαρχου,

ἡ δὲ χάρις εἰς τὸν νεαρὸν ἀξιωματικὸν, συνεχωρήθη ὑπὸ τοῦ Τσάρου καὶ ἀνέλαβε πάλιν τὸν πρῶτον αὐτοῦ βαθμὸν.

(Μετάφρασις)

ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ



Ἡ ΕΛΕΗΜΩΝ ΚΟΡΗ

Ἐνῶ ἐπεριπάτουν εἰς τὸν Δημορχιακὸν κῆπον, ἤκουσα μίαν φωνήν, ἡ ὁποία ἠκούετο βαθειὰ καὶ ἔλεγεν :

— Ἐλεήσατε, χριστιανοί, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου· ἔχω τρεῖς ἡμέρας νὰ φάγω καὶ πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείναν.

Ἐγὼ δὲν ἐκρατήθην καὶ ἔτρεξα ἀμέσως, διὰ νὰ ἴδω ποία ἦτο. Βλέπω τυφλὴν τινὰ γυναῖκα, καὶ τὴν κατὰ γῆς, καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἀνυψωμένας εἰς τὸν οὐρανὸν παρακάλει. Ὅταν ἐφθῆσα πλησίον της, τὴν ἠρώτησα :

— Διατί ἔχεις ἀνυψωμένας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν ;

Ἐκείνη δὲ μὲ ἀπήντησεν :

— Οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν βλέπουν διὰ νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ κερδίσω τὸν ἐπιούσιον ἄρτον μου, καὶ ἐπομένως θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείναν· παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ στείλῃ κἀνένα, ἵνα μὲ βοηθήσῃ καὶ μὲ ἐλεήσῃ.

Τότε ἐγὼ δὲν ἐκρατήθην, ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἀνήγγειλα αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα μου καί, ἀφοῦ ἔλαβα τὴν ἀδειάν της, ἦλθα καὶ ἔλαβα τὴν πτωχὴν καὶ τὴν ὠδήγησα εἰς τὴν οἰκίαν μας· ἀφοῦ δὲ τὴν ἔδωσα τὰ φορέματα, τὰ ὁποία μὲ εἶχαν δώσει οἱ γονεῖς μου ὡς δῶρον, τὴν ἐκράτησα· τὴν ἐσπέραν, ὅταν ἦλθεν ὁ πατήρ μου ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, διηγήθην ὅλα αὐτὰ εἰς ἐκείνον, ἐκεῖνος δὲ μὲ πολλὴν χαρὰν προσεκάλεσε τὴν τυφλὴν πλησίον του καὶ τὴν ἠρώτησε πῶς εἶχε γίνει τόσον δυστυχής. Ἐκείνη τότε διηγήθη ὅλα, ὁ δὲ πατήρ μου ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ χρηματοφυλάκιόν του ἕν νόμισμα πέντε λιρῶν καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν τυφλὴν.

Κατόπιν ἡ τυφλὴ ἠθέλησε νὰ φύγῃ, διότι εἶχε δύο παιδιὰ εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἐγὼ δὲ μὲ προθυμίαν πολλὴν μαζὶ μετ' ἡμῶν τὴν ὑπηρεσίαν μας Ἀναστασίαν τὴν ὠδήγησαμεν εἰς τὴν οἰκίαν της. Ἀναχωροῦσα δὲ αὐτὴ ἔδιδε πολλὰς εὐχάς.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Χ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ



Ὁ ΜΙΚΡΟΣ Αἰσθητής

Ὁ ἰατρός. — Σεῖς, κυρία, μὲ προσεκάλεσας ;

Ἡ κυρία. — Μάλιστα, ἰατρός μου, εἰσέλθετε· σὰς προσεκάλεσα διὰ τὸν μικρὸν υἱόν μου. Φαντασθεῖτε, ἰατρός μου, τὸ μικρὸν ἀγγελοῦδι—δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς συνέβη—ἀπὸ τὸ πρῶτ', ποῦ ἐσηκώθη, ὅλο πέφτει.

Ὁ ἰατρός. — Πέφτει ;

Ἡ κυρία. — Πέφτει κάθε στιγμὴ, ἰατρός μου.

Ὁ ἰατρός. — Κατὰ γῆς ;

Ἡ κυρία. — Κατὰ γῆς.

Ὁ ἰατρός. — Περίεργον ! Τί ἡλικίας εἶναι ;

Ἡ κυρία. — Τεσσάρων καὶ ἡμίσεος ἐτῶν.

Ὁ ἰατρός. — Διάβολε ! εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν στέκονται γερὰ στὰ πόδια ! Καὶ πῶς συνέβη ;

Ἡ κυρία. — Δὲν τὸ κατάλαβα, καθὼς σὰς εἶπον· χθὲς τὸ ἔσπερας ἦτο πολὺ καλά. Ἐτρεχε, πηδοῦσε εἰς ὅλο τὸ ἀπαρτεμάν. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐξύπνησε καλά, ἐσηκώθη, τὸ ἔπλυνα καθὼς πάντοτε, τοῦ ἐφόρεσα τῆς κάλτσες του, τὰ παπούτσια του, τοῦ ἐφόρεσα τὸ παντελονάκι του, τοῦ ἐφόρεσα τὴν βλουζίτσα του, τὸ ἐκτένισα καὶ τὸ ἔστειλα νὰ πάρῃ τὸ γάλα του. Ἀλλὰ μόλις ἐκινήθη, πάφ ! πέφτει· τὸ σηκόνω, πάλι πέφτει ἐσάσις, πέντε-ἕξη φορές ἐδοκίμασα. Τὸ ἔδεσα, πέφτει· τότε σὰς προσεκάλεσα.

Ὁ ἰατρός. — Αὐτὸ εἶναι μυστήριον ! εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃ τὸν μικρὸν ἀσθενῆ ;

Ἡ κυρία. — Βεβαίωτατα.

Ἐξέρχεται καὶ ἐπανέρχεται, φέρουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν μικρὸν, ροδοκόκκινον καὶ παχουλόν, μὲ χρώματα ἐκτάκτου υγιείας.

Ὁ ἰατρός. — Μὰ αὐτὸ εἶναι ὑγιέστατον παιδί ! βάλτε τὸν κάτω νὰ σταθῇ.

Πάφ ! πέφτει.

Ὁ ἰατρός. — Ἀκόμη μιὰ φορά.

Πάφ ! πέφτει καὶ πάλιν. Τὸν παρετήρησε μετὰ προσοχῆς καὶ τὴν τρίτην φοράν, ποῦ ἔπεσε, ποσέθηκεν ὁ ἰατρός :

— Ἄ ! αὐτὸ εἶναι πρωτοφανές ! Γιὰ πέ μου, μικρὸ μου, αἰσθάνεσαι πούθενά πόνο, στὸ κεφάλι, στὸ σῶμά σου ;

Ὁ μικρός. — Ὁχι, γιαιρός.

Ὁ ἰατρός. — Ἐχεις ὄρεξι νὰ φᾶς σοῦπα, μπριζόλα, μονχαλεμπί ;

Ὁ μικρός. — Μάλιστα.

Ὁ ἰατρός. — Πολὺ καλά. Μετὰ βεβαιότητος, αὐτὸ εἶναι παραλυσία.

Ἡ κυρία. — Τί, γιαιρός μου ; παραλυσία ! Θεέ μου !

Ὁ ἰατρός. — Μάλιστα, κυρία μου, τελεία παραλυσία τῶν ἐσωτερικῶν ἀγγείων. Ἄλλως τε, θὰ ἴδῃτε καὶ μόνη σας, ὅτι τὸ κρέας τοῦ μικροῦ εἶναι καθολοκληρίαν ἀναίσθητον.

Καὶ ἐξαπλώνει τὸν μικρὸν ἐπὶ τοῦ καναπέ, διὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ.

Ὁ ἰατρός. — Ἄ ! τί βλέπω ; πρὸς Θεοῦ ! τί εἶναι αὐτό, ποῦ βλέπω ; τί εἶναι τοῦτο ; Καὶ σεῖς μοῦ ψάψτε τόση ὥρα παραλυσία !

Ἡ κυρία. — Ἀλλά, γιαιρός μου . . .

Ὁ ἰατρός. — Ἀλλὰ-ἔαλλά δὲν ἔχει. Εἶμαι ὑπερβέβαιος, πῶς ἦτο ἀδύνατον νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Πῶς εἶναι δυνατόν, κυρία μου, νὰ σταθῇ, ἀφοῦ τοῦ ἐβάλατε τὰ δύο του πόδια εἰς ἕνα βρακοπόδι ;

(Μετάφρασις)

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΣΠΗΘΑΡΗΣ



